

Arrest

nr. 260 984 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2020 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 oktober 2019 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is zijn Italiaanse zus.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 31 maart 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die worden betekend onder de vorm van een bijlage 20 en die thans worden bestreden, luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.10.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.10.2019 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde J.N., van Italiaanse nationaliteit, met rijksregisternummer X.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (OK1204153) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.06.2018 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat betrokkene Schengen inreisde via België op 04.10.2019: uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat hij Schengen inreisde op basis van een visum kort verblijf met toeristische motieven, afgeleverd door de Spaanse autoriteiten.

- ‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°15315 dd. 03.10.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko.

- ‘certificat de non activité’ n°345 dd. 01.10.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen bezoldigde activiteit uitoefent in Rajaa, Moulay Rachid, Casablanca: echter, uit de gegevens betreffende het visumkort verblijf op basis waarvan betrokkene Schengen inreisde, blijkt dat hij in het kader van deze visumaanvraag dd. 05.09.2019 aanhaalde en aantoonde dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko wél degelijk economisch actief was, zijnde als bediende.

Het voorgelegde attest, dat overigens niet uitsluit dat betrokkene een bezoldigde activiteit uitoefende buiten Rajaa, kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene. - verzend- en ontvangstbewijzen geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 10.05.2019, 19.06.2019, 27.07.2019 en 23.09.2019: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen niet afkomstig van de referentiepersoon, ook zijn ze te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

- geldstortingen aan betrokkene dd. 04.11.2019 en 09.12.2019: echter, niet alleen valt louter uit de voorgelegde overschrijvingen niet met zekerheid op te maken van wie deze geldstortingen afkomstig zijn, ook zijn ze - gezien ze dateren van na de aankomst van betrokkene in België en bijgevolg betrekking hebben op de situatie in ons land – niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- arbeidsovereenkomst dd. 27.12.2010 op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon en bijbehorende loonfiches voor de periode januari - november 2019; er werden echter geen documenten voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

- attest dd. 30.12.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon en haar echtgenoot tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege OCMW te Oud-Turnhout
- verklaringen lidmaatschap De Voorzorg dd. 13.12.2019 op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot
- huurovereenkomst dd. 17.05.2019 voor het adres Steenweg op Ravels 47 bus 2 te 2360 Oud-Turnhout
- gezinssamenstelling op naam van de referentiepersoon dd. 10.12.2019, afgeleverd door Oud-Turnhout

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in de periode 25.09.2013 – 26.03.2014 en opnieuw sedert 07.11.2014 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 18.10.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, wegens gebrek aan belang. Hij concretiseert dat verzoeker op 7 april 2020 een nieuwe verblijfsaanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon heeft ingediend, zodat een eventuele vernietiging van de thans besteden bijlage 20 hem geen voordeel meer kan opleveren. De vernietiging zou immers enkel inhouden dat de gemachtigde zich opnieuw moet uitspreken over zijn verblijfsaanvraag, wat hij hoe dan ook reeds dient te doen in het kader van de nieuwe verblijfsaanvraag.

2.2. Uit bijkomende informatie, door verweerder verschaft, blijkt evenwel dat de derde verblijfsaanvraag van 7 april 2020 heeft geresulteerd in een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2020, getroffen door de gemeente Oud-Turnhout. Deze beslissing van 14 oktober 2020 werd gegrond op het gegeven dat verzoeker geen paspoort met geldig inreisvisum heeft voorgelegd. In deze beslissing werd derhalve geen standpunt ingenomen over de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker ten opzichte van de referentiepersoon. Aangezien aldus in de bijlage 20 van 14 oktober 2020 niet ten gronde werd beslist over de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker ten opzichte van zijn zus, zijnde de kwestie waarom verzoekers aanvraag in de huidige bijlage 20 werd afgewezen, kan verzoeker zich hiertegen niet meer verdedigen indien hem het belang thans wordt ontzegd omdat hij op 7 april 2020 een nieuwe aanvraag heeft ingediend. De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat blijkens diezelfde bijkomende informatie, door verweerder verschaft, ook de beslissingen die werden getroffen ten aanzien van de vierde en vijfde verblijfsaanvraag, beslissingen zijn die getroffen werden door de gemeente Oud-Turnhout.

De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen in de nota met opmerkingen, dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht".

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] Verzoeker diende op 16.10.2019, in de hoedanigheid van een 'ander familielid', een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

"Art 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40 bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. " [...]

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt:

"(...) de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Dat verzoeker echter op 08.04.2020 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat hij niet zou hebben voldaan aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dat hij onvermogen was en dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC alle relevante bewijzen in aanmerking moet worden genomen voor de beoordeling van het "ten laste" zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond. Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Het Hof van justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip 'ten laste zijn' toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

In het geval van verzoeker dient er te worden opgemerkt dat aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' wel voldaan is. De voorwaarde van ten laste werd onder meer bewezen door een reeks geldoverschrijvingen. De nood aan financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoekers' kant bestond al vooraleer hij naar België kwam. Aan verzoeker werd geregeld een bedrag overhandigd die ervoor moest zorgen dat verzoeker in zijn basisbehoefte werd voorzien. Verzoeker heeft geen eigendommen noch inkomen in Marokko (of elders) en was aldus afhankelijk van hulp van buitenaf.

Niet enkel in Marokko is de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar, ook in België blijft verzoeker ten laste van de referentiepersoon. Aan verzoeker wordt maandelijks een bedrag overgemaakt. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens ook dat verzoeker sedert zijn komst in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en daar gedomicilieerd is.

In de bestreden beslissing stelt verweerder tevens dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Verzoeker wenst hierbij te wijzen op een arrest van 26 oktober 2018 waarin Uw Raad geoordeeld heeft dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is. Het feit dat aan verzoeker geregeld geld werd overgeschreven is reeds een indicatie dat verzoeker onvermogen was. Bovendien legde verzoeker twee officiële document voor waaruit blijkt dat hij niet over een inkomen beschikt.

Verweerder stelt tevens dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt gezien enkel de loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon werden ingediend. Hierbij wenst verzoeker te wijzen op het feit dat de Vreemdelingenwet geen vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen, noch ratione personae, noch ratione loci. Bijgevolg kunnen ook inkomsten die van derden gegenereerd worden, in overweging genomen worden. Ook de voorbereidende werken bij de Vreemdelingenwet stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen. Het woord "beschikken" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat de referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van andere inwonende familieleden. Verweerder dient aldus ook rekening te houden met het gezinsinkomen. Dit zijn niet enkel de inkomsten van de referentiepersoon maar ook de inkomsten van de personen die deel uitmaken van het gezin in casu haar echtgenoot.

De referentiepersoon is in staat verzoeker ten laste te nemen zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Tot op heden ontvangen zowel zij als verzoeker geen leefloon of steun van het OCMW. De referentiepersoon staat in voor de basisbehoefte van verzoeker en draagt alle financiële kosten van verzoeker.

Tenslotte dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, tevens rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker behoort weldegelijk tot het gezin van de referentiepersoon.

Verweerder heeft de situatie van verzoeker onvoldoende bestudeerd. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd. Het is de plicht van verweerder om rekening te houden met de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verweerder heeft de plicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Dit is in casu niet gebeurd. Het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, werd geschonden

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31]'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden tot weigering van verblijf in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet aantoonbaar voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers legaal verblijf is verstrekt. Tevens wordt voorzien in een motivering aan de hand van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bijlage 20 niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bijlage 20, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

3.5. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, stelt verzoeker terecht dat kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). Ook in de nota met opmerkingen wordt hiernaar verwezen. In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

3.6. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

3.7. Zoals verzoeker terecht stelt, vermag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

3.8. Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoeker aantoont dat hij in het land van herkomst op deze sommen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verweerder heeft geoordeeld dat uit de gegevens van de visumaanvraag van 5 september 2019 blijkt dat verzoeker heeft aangehaald en aangetoond dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko wel degelijk economisch actief was als bediende. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig

achten dat verweerder op grond hiervan m.b.t. het door verzoeker neergelegde *“certificat de non activité”*, opgesteld door lokale Marokkaanse autoriteiten, tot de conclusie komt: *“Het voorgelegde attest, dat overigens niet uitsluit dat betrokkene een bezoldigde activiteit uitoefende buiten Rajaa, kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.”* Verder heeft verweerder geoordeeld dat de voorgelegde geldstorting die dateren van voor verzoekers aankomst in het Rijk, enerzijds niet afkomstig zijn van de referentiepersoon zelf en anderzijds te beperkt zijn, zodat niet blijkt dat verzoeker op deze bedragen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud. Verder heeft verweerder voor wat betreft de geldstorting die dateren van na de aankomst van verzoeker in België, onder meer geoordeeld dat ze niet relevant zijn in de zin dat ze niet aantonen dat verzoeker voor zijn aankomst in België ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker toont niet aan dat deze door verweerder gedane afwegingen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn of strijdig met de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet door louter te poneren dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van *“ten laste”* zijn, dat dit werd bewezen door de geldoverschrijvingen en dat de nood aan ondersteuning al bestond voor hij naar België kwam omdat hij geen inkomen had noch eigendommen en volledig afhankelijk was van hulp van buitenaf. Verzoeker gaat geenszins in op voormelde overwegingen van verweerder, die steun vinden in het administratief dossier en die pertinent zijn. Tevergeefs benadrukt verzoeker ten slotte de relevantie van de situatie en zijn afhankelijkheid van de referentiepersoon sedert hij in België is (cf. punt 3.5.).

3.9. Waar verzoeker, onder verwijzing naar een arrest van de Raad, tracht aan te tonen dat het bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is, benadrukt de Raad vooreerst dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers betoog getuigt van een zeer selectieve lezing van voormeld arrest. De feiten die aan het geciteerde arrest ten grondslag lagen – waarbij er sprake was van een duurzame financiële ondersteuning gedurende meerdere jaren, voor kosten van het levensonderhoud van een student – zijn te onderscheiden van deze die in huidige zaak voorliggen. Minstens toont verzoeker niet aan dat het om gelijkaardige feiten gaat. Het arrest stelt ook nergens dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Wel kan hierin worden gelezen: *“Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip “ten laste” zijn in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.”*

3.10. Wat betreft de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet als *“ten laste”* van de referentiepersoon kan worden beschouwd. Deze laatste vaststelling volstaat reeds om de beslissing tot weigering van verblijf te schragen, zodat zelfs indien de kritiek op de motieven met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon gegrond is, deze kritiek niet tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf kan leiden. Een onderzoek hiervan dringt zich dan ook niet op.

3.11. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf blijft bijgevolg overeind.

3.12. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, betwist verzoeker niet zich te bevinden in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de elementen, vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad enkel opmerken dat het bevel wel degelijk een afweging dienaangaande bevat. Zo kan in de bijlage 20 als volgt worden gelezen:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

3.13. Verzoeker laat deze concrete passage onbesproken. Hij stelt enkel dat verweerder zijn situatie onvoldoende heeft bestudeerd en geen rekening heeft gehouden met de werkelijke, correcte en volledige feitenfinding. Verzoeker blijft evenwel in gebreke aan te tonen waarom voormelde passage in de bijlage 20 niet voldoende zou tegemoet komen aan zijn individuele situatie. De louter veralgemeende kritiek van verzoeker volstaat niet om het bevel om het grondgebied te verlaten aan het wankelen te brengen.

Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA